Τὸ φύλλον δραχ. 3 καὶ διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν δραχ. 5.—

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ἐγκεκριμένον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ὅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα (1932)
Τιμηθὲν διὰ τοῦ Ἀργυροῦ Μεταλλίου τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν (1935).

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δραχμὲς 120. Ἑξάμηνη δραχ. 65. Τρίμηνη δραχ. 35.
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γρόσια διατιμ. 50. Ἀμερικῆς δολλάρια 3.—Ἀγγλίας καὶ ὅλων ἐν γένει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.
Ἑξάμηνοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩι 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἱουδήποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 47ος | *Ἀθῆναι, 17 Φεβρουαρίου 1940* | *Ἔτος 62ον.—Ἀριθ. 12*

Α. ΚΟΥΠΡΙΝ

Ο ΒΑΣΙΛΙΑΣ ΤΩΝ ΣΠΟΥΡΓΙΤΙΩΝ

Μιὰ φορὰ κι' ἕναν καιρὸ ζοῦσε ἕνας ποιητής. Πῶς ἦταν ποιητὴς ἀναγνωριζόταν ἀπὸ μακρυά. Φοροῦσε ἕνα μαῦρο πλατύγυρο καπέλλο, ἄσπρη γραβάτα καὶ καφὲ βελούδινο σακκάκι. Εἶχε μακρυὰ μαλλιὰ καὶ κρατοῦσε κάτω ἀπ' τὴ μασχάλη του ἕνα δέμα χαρτιά. Στὰ χαρτιὰ αὐτὰ ἦταν στίχοι.

Κάποτε ὁ ποιητὴς διάβαζε τὰ ποιήματά του στοὺς γνωρίμους του, καὶ τότε ἔπρεπε ὅλοι νὰ τὸν ἀκοῦνε ἀκίνητοι, δὲν ἐπιτρέπονταν οὔτε νὰ βήξουν, οὔτε νὰ φτερνιστοῦν, οὔτε νὰ καθαρίσουν τὴ μύτη τους. Ἂν κανένας ξεχνιόταν καὶ σήκωνε τὸ χέρι νὰ ξύσῃ τὴ μύτη του, ὁ ποιητὴς τὸν κοίταζε μὲ τόση ἀγανάκτησῃ πάνω ἀπ' τὰ γυαλιά του, ὥστε ὁ ἀπρόσεκτος ἀκροατὴς ζάρωνε καὶ κρυβόταν ὅσο μποροῦσε περισσότερο γιὰ νὰ μὴ φαίνεται.

Ὁ ποιητὴς αὐτὸς εἶχε ἕνα σπιτάκι μέσα σ' ἕνα κῆπο μ' ἀρκετὲς σημύδες.

Ὁ ποιητὴς αὐτὸς εἶχε καὶ πολλὰ πουλιά· σπίνους, καναρίνια, ψαρόνια, καρδερίνες, κριθολόγους, τσίχλες, μελισσοφάγους καὶ ἄλλα. Ἐκτὸς ἀπ' αὐτὰ εἶχε μιὰ κίσσα κι' ἕνα παπαγάλο.

Οἱ γνωστοί του ἔλεγαν: «Πόσο ἀγαπᾶ τὰ πουλιά! Εἶναι ὁλοφάνερο πὼς ἔχει καλὴ καρδιά!»

Τὸ χειμῶνα τὰ πουλάκια μέσα στὰ κλουβιά τους κρέμονταν στὰ παράθυρα ὅπου ἦταν περισσότερος ἥλιος καὶ φῶς.

Τὸ καλοκαίρι κατέβαζε ὁ ποιητὴς τὰ κλουβιὰ μὲ τὰ πουλιὰ στὸν κῆπο καὶ τὰ κρεμοῦσε στὶς σημύδες, ποὺ τὰ κλαδιά τους μοσχοβολοῦσαν:

«Ἂς χαροῦν οἱ φτερωτοί μου φίλοι τὸν ἥλιο καὶ τὴν πρασινάδα στὸν καθαρὸν ἀέρα!» σκεπτόταν ὁ ποιητὴς καὶ τἄδειχνε μὲ περηφάνεια στοὺς γνωρίμους του: «Εἶναι τὰ μικρά μου ἀδέρφια!» ἔλεγε.

Κάποια μέρα τοῦ Ἰουλίου ἀφοῦ κρέμασε τὰ φτερωτά του ἀδέρφια στὰ κλαδιά, κι' ἄκουσε ἀρκετὴ ὥρα τὸ σφύριγμα καὶ τὸ κελαϊδημά τους περπατώντας στὸν μικρό του κῆπο, ὕστερα κάθησε σ' ἕνα πράσινο μπαγκάκι καὶ βυθίστηκε σὲ συλλογή. Ἤθελε νὰ φτιάξῃ κάτι στίχους.

Ἦταν τόσον ἀπορροφημένος ἀπὸ τὴ σκέψη του, ὥστε κάποια στιγμή, ποὺ τυχαῖα ἔστριψε τὸ κεφάλι ἀριστερά, τρόμαξε κι' ἔβγαλε μιὰ δυνατὴ φωνή.

Δίπλα του στὸ μπαγκάκι καθόταν ἕνα γεροντάκι, πολὺ μικρὸ καὶ ζαρωμένο καὶ τὸν κοίταζε. Φοροῦσε ἕνα παληὸ σταχτὶ ἐπανωφόρι καὶ στὸ κεφάλι του ἕνα παλιὸ σταχτερὸ κοῦκο μὲ φοῦντα. Τὸ πρόσωπό του ἦταν πολὺ μικρό, γεμάτο ρυτίδες. Ἡ μύτη του μακρυὰ κι' ἔμοιαζε σὰν ἀγκίστρι· τὸ σαγόνι του ἦταν ἀνασηκωμένο καὶ καταμεσῆς μύτης καὶ σαγονιοῦ ἦταν τὸ ξεδοντιασμένο στόμα του. Τὰ μάτια ὅμως τοῦ γέρου ἦταν ζωηρά, λαμπερά, ἔξυπνα, ὅπως τοῦ σπουργίτη· καὶ τὸ χαμόγελό του χαριτωμένο καὶ λιγάκι πονηρό.

— Νὰ μὲ συγχωρῆτε ποὺ σᾶς ἀνησύχησα, εἶπε ὁ γέρος. Ἡ φωνή του ἦταν σιγανὴ κι' ἀδύνατη. Κουράστηκα. . . κι' εἶπα ἂς καθήσω λίγο νὰ ξεκουραστῶ».

— Καλὰ κάνατε! εἶπε ὁ ποιητὴς ψυχρά.

Ὁ γεροντάκος γέλασε:

ΕΙΚΟΝΕΣ ΠΑΙΔΙΩΝ ΕΚ ΤΟΥ ΦΥΣΙΚΟΥ

— Κοίτα ἕνα ὡραῖο γλυκὸ ποὺ φυλάει ἡ μαμμὰ στὸ μπουφέ... Θὰ τὸ φᾶμε τὸ μεσημέρι;

καὶ τὸ γέλιο του ἦταν ἀδύνατο ἀλλὰ συμπαθητικό! τὸ δὲ πρόσωπό του πῆρε μιὰ ἔκφραση τόσο καλὴ καὶ συμπαθητική, ποὺ φαινόταν σχεδὸν ὡραῖο.

— «Καπνίζετε;» εἶπε ὁ ποιητὴς προσφέροντάς του ἕνα τσιγάρο.

— Εὐχαριστῶ. Δὲν καπνίζω.

— Πῶς ἤρθατε τόσο σιγανά, ποὺ δὲ σᾶς ἄκουσα; ρώτησε ὁ ποιητής.

— Μὰ εἶμαι τόσο ἐλαφρός. Σὰ σκιά... Καὶ σεῖς ρεμβάζατε... Συγχωρήσατέ μου μιὰ ἀδιάκριτη ἐρώτηση. Εἶσθε ποιητής;

—Ἴσως...

— Βέβαια! Βέβαια! Ὑψηλὴ ἐνασχόληση!

Ὁ γέρος ἀνασήκωσε τὸ κεφάλι, κοίταξε ἀργὰ-ἀργὰ τὰ δένδρα ὁλόγυρά του κι' εἶπε:

— Κι' αὐτὰ τί εἶναι; Πουλάκια;

—Ἐλέφαντες! εἶπε ὁ ποιητής.

— Χί! χί! χί! Πόσο ἐτοιμόλογος εἶσθε! Ἐλέφαντες! Φῶς φανάρι πῶς ἡ ἐρώτησή μου ἦταν ἀφελὴς κι' ἄσκοπη.

— Φυσικά! ψιθύρισε ὁ ποιητής.

Σώπασαν κι' οἱ δυό. Ὁ ποιητὴς ἐξακολουθοῦσε νὰ καπνίζη καὶ νὰ βγάζη τὸν καπνὸ ἀπὸ τὴ μύτη του κι' ὁ γεροντάκος ξερόβηχε, λὲς κι' ἑτοιμαζόταν κάτι νὰ πῆ. Σὲ λίγο ρώτησε:

— Κχ! καί... τὰ κρατᾶτε στὰ κλουβιά;

— Ναί! Σὲ κρεμαστοὺς κήπους!

—Ἐπιτρέψτε με νὰ σᾶς ρωτήσω: Τί πιστεύετε; Τὸ πουλάκι εἶναι εὐχαριστημένο στὸ κλουβί; Κι' ὅταν μάλιστα τὸ πουλὶ δὲν εἶναι κότα ἢ γαλοπούλα, ἀλλὰ πουλὶ τοῦ δάσους ἢ τοῦ ἀγροῦ; Δὲν στενοχωριέται στὸ κλουβί; Καὶ μάλιστα μὲ τέτοιον καιρό;

Ὁ ποιητὴς πειραγμένος κοίταξε αὐστηρὰ τὸν συνομιλητή του.

— Ρωτῆστε το νὰ μάθετε.

— Τό ρώτησα! ἀποκρίθηκε μὲ σοβαρότητα ὁ γέρος. Τὸ ρώτησα καὶ ξέρω. Στενοχωριέται πολὺ στὸ κλουβί. Τοῦ εἶναι στενὸ καὶ πληκτικό.

— Συνηθίζει.

— Κι' ὁ ἄνθρωπος λένε συνηθίζει στὴ φυλακή... Ὥς ὅτου ὅμως συνηθίσω ὁποφέρει πολύ!

Ὁ ποιητὴς δὲν ἀποκρίθηκε.

— Θὰ μοῦ πῆτε! Ἄλλο ὁ ἄνθρωπος κι' ἄλλο τὸ πουλί.

Κι' ὁ γέρος κούνησε τὸ κεφάλι του.

—Κατὰ τὰ πουλιά! ἐξακολούθησε. Ὑπάρχουν πουλιά, ποὺ δὲ μποροῦν νὰ ζήσουν στὴ σκλαβιά! Πάρτε γιὰ παράδειγμα τὸ σπουργίτη. Πόσα χιλιόμετρα κατὰ τοὺς ὑπολογισμούς σας διασχίζει σὲ μιὰ μέρα; Ὄχι λιγώτερα ἀπὸ πενταχόσια κατὰ τὸν ὁπολογισμό μου. Ἐνῶ ὁ ἄνθρωπος, ποὺ εἶναι χίλιες φορὲς μεγαλύτερός του, περνᾶ τὴν ἡμέρα 5-10 χιλιόμετρα. Κι' ὁ ἄνθρωπος κουνιέται μόνον κατὰ μῆκος καὶ πλάτος ἐνῶ ὁ σπουργίτης καὶ σὲ ὕψος. Σὲ δυὸ δευτερόλεπτα τὸν βλέπουμε ψηλά, ψηλότερα κι' ἀπὸ τὸ καμπαναριό! Καὶ τώρα σᾶς ρωτῶ, πόσες φορὲς καταθλιπτικώτερη πρέπει νὰ φαίνεται ἡ σκλαβιὰ στὸν σπουργίτη ἀπὸ τὸν ἄνθρωπο! Γιατί κι' ἂν ἐπρόκειτο νὰ ράψουμε τὸν ἄνθρωπο μέσα σ' ἕνα σακκὶ καὶ νὰ τοῦ ἀφήσουμε μονάχα μιὰ τρύπα νὰ τρώη καὶ ν' ἀναπνέη, πάλι θὰταν χίλιες φορὲς λιγώτερο στενοχωρημένος ἀπὸ ὅ,τι εἶναι ὁ σπουργίτης στὸ κλουβί. Γι' αὐτὸ πολλὰ πουλιὰ δὲν μποροῦν νὰ ζήσουν στὰ κλουβιά, ὅπως π. χ. τ' ἀηδόνια, τὰ χελιδόνια κι' οἱ σπουργίτες.

— Αὐτὸ εἶναι ἀλήθεια! εἶπε ὁ ποιητής. Δοκίμασα νὰ συνηθίσω σπουργίτια. Δὲν ἀντέχουν! Τὸ σπουργιτάκι χτυπιέται στὰ σύρματα, δὲν τρώει, δὲν πίνει καὶ τὸ πρωΐ τὸ βρίσκεις ἀκίνητο—νεκρό

—Δοκιμάσατε πολλὲς φορές; ρώτησε μὲ συμπόνια ὁ γεροντάκος.

— Τρεῖς-τέσσερις.

— Τέσσερις! Ὥστε τρεῖς θάνατοι ἦταν μάταιοι. Ἔτσι;

Ὁ ποιητὴς δὲν ἀποκρίθηκε καὶ κρυφὰ στραβοκοίταξε τὸ γέρο.

Ὁ γέρος χωρὶς νὰ τὸν κοιτάξη ἐξακολούθησε σοβαρά:

— Ἄς ἀφήσουμε τὸν σπουργίτη. Ὅλος ὁ κόσμος ξέρει τί καπετὰν φασαρίας εἶναι καὶ ἀντάρτης.

(Ἀκολουθεῖ)

(Ἀπὸ τὸ Ρωσσικό) ΛΙΖΑ ΜΑΡΚΟΥ-ΠΙΑΤΑ

[Στὴ σειρὰ «Βιβλιοθήκη ἀρχαίων Ἑλλήνων πεζογράφων καὶ ποιητῶν», τοῦ ἐκδοτικοῦ Οἴκου Ἰ. καὶ Π. Ζαχαροπούλου, βγῆκαν κι' οἱ «Χαρακτῆρες» τοῦ Θεοφράστου. Εἶναι τὸ ἀρχαῖο κείμενο μὲ πιστὴ κι' ὡραία μετάφραση ἀντίκρυ, καμωμένη στὴ δημοτικὴ ἀπὸ τὸν κ. Μαρῖνο Σιγούρο, καὶ μὲ σοφὴ εἰσαγωγή, καθὼς καὶ σημειώσεις (σχόλια) ἀπὸ τὸν ἴδιο. Ἀπὸ τὸ βιβλίο αὐτό, ποὺ θὰ πάρη σχολήση ἀργότερα καὶ τὸν κ. Φαίδωνα, δημοσιεύω παρακάτω τὸν «Κόλακα».—Σ. τ. Δ.]

ΧΑΡΑΚΤΗΡΕΣ ΘΕΟΦΡΑΣΤΟΥ

Ο ΚΟΛΑΚΑΣ

Μπορεῖ κανένας νὰ θεωρήση τὴν κολακεία σὰν μιὰ ἄπρεπη συναναστροφή, ποὺ εἶναι ὅμως ὠφέλιμη στὸν κόλακα.

Ὁ κόλακας εἶναι τέτοιος ποὺ μπορεῖ περπατώντας μαζὶ μὲ ἄλλον στὸ δρόμο νὰ τοῦ πῆ: «Ἰδὲ πῶς σὲ παρατηροῦν, κανένα δὲν κοιτάζουν στὸν τόπο μας ὅπως ἐσέ. Χθὲς σ' ἐπαινοῦσαν στὴ Στοά—θὰ ἦσαν ἀπάνω ἀπὸ τριάντα ἄνθρωποι—κι' ἔτυχε νὰ ρωτήσουν ποιὸς εἶναι ὁ ἄριστος πολίτης· ὅλοι τότε ἄρχισαν καὶ τελείωσαν μὲ τ' ὄνομά σου».

Καὶ λέγοντας αὐτὰ τινάζει κανένα χνοῦδι ἀπὸ τὸ φόρεμα τοῦ φίλου του. Ἂν ὁ ἄνεμος ρίξη λίγο ἄχυρο στὰ μαλλιά του, τὸ ἀφαιρεῖ καὶ λέγει μὲ τὸ χαμόγελο στὰ χείλη: «Βλέπεις, δυὸ μέρες δὲ σὲ εἶδα καὶ γέμισες ἄσπρες τρίχες, ἂν καὶ κανένας στὴν ἡλικία σου, δὲν ἔχει τόσες μαῦρες».

Ὅταν ὁ φίλος μιλῆ, θὰ ἰδῆς τὸν κόλακα νὰ προστάζη τοὺς ἄλλους νὰ σωπάσουν, ὅταν τραγουδᾶ τὸν ἐπαινεῖ καὶ ὅταν πάψη τὸν χειροκροτεῖ καὶ τοῦ φωνάζει εὖγε!

Ἂν ὁ φίλος πῆ κανένα ἀνόητο ἀστεῖο, ὁ κόλακας θὰ ξεσπάση σὲ τρανταχτὰ γέλια, καὶ θὰ βουλώνη τὸ στόμα του μὲ τὸ φόρεμά του, σὰν νὰ μὴ μπορῆ νὰ κρατηθῆ.

Στὸ δρόμο λέει πρὸς τοὺς διαβάτες νὰ σταθοῦν, γιὰ νὰ περάση ὁ φίλος.

Ἀγοράζει μῆλα καὶ ἀπίδια καὶ τὰ δίνει στὰ παιδιά, μπροστὰ στὸν πατέρα, ὕστερα τὰ φιλεῖ καὶ λέει: «Τί καλὰ παιδάκια, σὰν τὸν πατέρα τους».

Ἂν ὁ φίλος ἀγοράζη ὑποδήματα, θ' ἀκούση τὸν κόλακα νὰ τοῦ λέη πὼς ἔχει πόδι πλιὸ καλοκαμωμένο ἀπὸ τὸ ὑπόδημα, καὶ ἂν πάη ἐπίσκεψη σὲ φίλο, τρέχει μπροστὰ γιὰ νὰ φέρη τὸ μήνυμα, ἔπειτα γυρίζει γρήγορα πίσω γιὰ νὰ πῆ: «Ἔδωσα τὴν εἴδηση».

Εἶναι ὁ πρῶτος ἀπὸ τοὺς καλεσμένους ποὺ ἐπαινεῖ τὸ κρασί καὶ λέει: «Τί καλοφαγᾶς ποὺ εἶσαι!» Ἢ, διαλέγει κάτι ἀπὸ τὸ τραπέζι καὶ τοῦ λέει: «Πάρε αὐτό, εἶναι νόστιμο».

Καὶ τὸν ρωτᾶ μήπως κρυώνει, ἂν θέλη τὸ ἐπανωφόρι του, κι' ἐνῶ τοῦ μιλεῖ ἔτσι, τὸν σκεπάζει προσεχτικά.

Σὰν νὰ μὴν ἀρκοῦν αὐτά, σκύφτει καὶ κάτι τοῦ ψιθυρίζει στὰ αὐτί, καὶ ἀκόμη καὶ ὅταν μιλῆ στοὺς ἄλλους αὐτὸν κοιτάζει.

Στὸ θέατρο παίρνει τὰ προσκέφαλα ἀπὸ τὸ δοῦλο γιὰ νὰ τοῦ τὰ στρώση αὐτός. Καὶ τὸν βεβαιώνει ὅτι τὸ σπίτι του ἔχει οἰκοδομηθεῖ μὲ τὴν καλύτερη ἀρχιτεκτονική, ὅτι τὸ χωράφι του εἶναι λαμπρὰ ὀργωμένο καὶ ὅτι ἡ εἰκόνα τοῦ μοιάζει πολύ.

Ὥστε βλέπουμε τὸν κόλακα νὰ λέη καὶ νὰ κάνη ὅλα ὅσα θαρρεῖ πὼς τὸν κάνουν ν' ἀρέση.

Μετάφρ. ΜΑΡΙΝΟΥ ΣΙΓΟΥΡΟΥ

ΑΘΗΝΑΪ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΖΑΧΑΡΙΑΣ ΠΑΠΑΝΤΩΝΙΟΥ

Ἀγαπητοί μου,

Ἦταν ἄρρωστος ἀπὸ ἐλαφρὸ κρυολόγημα — γριππούλα — κι' ἔμενε στὸ σπίτι του ὀκτὼ ἡμέρες. Τὴν τελευταία—31—ἔμαθε τὸ δυστύχημά μου κι' ἐκάθησε ἀμέσως νὰ μοῦ γράψη γιὰ νὰ μὲ συλλυπηθῆ καὶ νὰ μοῦ δικαιολογηθῆ ποὺ δὲν ἔρχόταν ὁ ἴδιος. Τὴν ἄλλη πέρα—Πέμπτη, 1 Φεβρουαρίου — ἡ Ἀκαδημία εἶχε συνεδρίαση. Ἐνόμισε πὼς μποροῦσε νὰ βγῆ. Καὶ βγῆκε. Ἔρριξε πρῶτα στὸ ταχυδρομεῖο τῶν Πατησίων — ἐκεῖ κατοικοῦσε — τὸ γράμμα, ἔπειτα πῆρε τὸ τραμ γιὰ νἄρθη στὴν Ἀκαδημία. Μέσα στὸ τραμ τοῦ ἦλθε ἡ συγκοπή. Τὸν ἔβαλαν σ' ἕνα ταξὶ γιὰ νὰ τὸν πάνε στὸν Σταθμὸ τῶν Πρώτων Βοηθειῶν. Μέσα στὸ ταξὶ ξεψύχησε καὶ στὸ Σταθμὸ δὲν ἐκαμαν ἄλλο παρὰ νὰ διαπιστώσουν τὸ θάνατο. Στὴν Ἀκαδημία συνεδριάζαμε ἀκόμα, ὅταν μᾶς ἦλθε τὸ κεραυνοβόλο ἄγγελμα. Ἡ συνεδρίαση τῆς Ὁλομέλειας, ἡ ἰδιαίτερη δὲν ἔγινε γιὰ τὸ πένθος. Ἡ Σύγκλητος μόνο συνεδρίασε γιὰ νὰ ἐκδώση τὸ ψήφισμα καὶ νὰ μοῦ ἀναθέση τὸν ἐπικήδειο. Καὶ τἄλλο πρωΐ, ἐνῶ ἐπεξεργαζόμουν αὐτὸν τὸ λόγο, ποὺ τὸν εἶχα γράψει τὴ νύχτα, μοῦ ἦρθε... τὸ συλλυπητήριο γράμμα του! Θέ μου, μὲ τί σπαραγμὸ ἐγνώρισα τὸ γράψιμό του στὸ φάκελλο, μὲ τί ὀδύνη διάβασα τὸ γράμμα αὐτό, ποὺ ἐκεῖνος ποὺ μοῦ τὸ ἔγραψε πρὸ δύο μόλις ἡμερῶν, ἦταν τώρα νεκρὸς καὶ τοῦ ἑτοίμαζα ἐπικήδειο!..

Ἀγαποῦσα πολὺ τὸν Ζαχαρία Παπαντωνίου, ὅπως κι' ἐκεῖνος ὁ καϊμένος μ' ἀγαποῦσε. Ἐγὼ τὸν ὑποδέχθηκα στὴν Ἀκαδημία—δὲν εἶναι χρόνος ἀκόμα, τὸν Φεβρουάριο τοῦ 1939—κι' ἀπὸ τότε ποὺ ἦταν κι' αὐτὸς Ἀκαδημαϊκός, στὶς συνεδριάσεις καθόταν πάντα κοντά μου καί, τότε ποὺ δὲν ἔβλεπα ἀκόμα καλά, μὲ χειραγωγοῦσε ὥς τὸ ταξὶ ποὺ μὲ γύριζε στὸ σπίτι, καὶ πολλὲς φορὲς ἔμπαινε μέσα κι' ὁ ἴδιος, γιὰ νὰ μὲ ἀνεβάση ὥς τὸ γραφεῖο μου καί... νὰ ἡσυχάση. Ἀλλὰ δὲν ἦταν μόνο ἀπ' τὴν ἀγάπη του ποὺ τὸ ἔκανε, ἦταν κι' ἀπὸ τὴν ἐκτίμησή του. Ποτὲ δὲν θὰ ξεχάσω τὸν χαρακτηρισμὸ ποὺ μοῦ ἔκαμε σὲ μιὰ σύντομη βιογραφία στὰ «Νεοελληνικὰ Ἀναγνώσματά» του. Κι' ἐγὼ πάλι δὲν τὸν ἀγαποῦσα μόνο, παρὰ καὶ τὸν ἐθαύμαζα. Μοῦ φαινόταν — καὶ πολλὲς φορὲς τὸ ἔγραψα, τὸ εἶπα καὶ στὸν ἐπικήδειο— πὼς ὅ,τι ἔκαμε στὴ ζωή του ὁ Ζαχαρίας Παπαντωνίου, ποίημα γιὰ μεγάλους, ποίημα γιὰ παιδιά, σχολικὸ βιβλίο, διήγημα, χρονογράφημα, αἰσθητικὴ μελέτη, κριτικὸ ἄρθρο, στὸ εἶδος του ἦταν τέλειο.

Σχετικῶς δὲν ἔγραψε πολλά. Ἦταν ἀπὸ ἐκείνους ποὺ γράφουν λίγα καὶ καλά. Δυὸ μόνο τόμους πιάνουν τὰ διηγήματά του, κι' ἄλλους δυὸ-τρεῖς τὰ ποιήματα. Θεατρικὸ ἔργο μόνο ἕνα, τὸν «Ὅρκο τοῦ Πεθαμένου» (διασκευὴ τοῦ δημοτικοῦ τραγουδιοῦ «Μάννα μὲ τοὺς ἐννιά σου γιούς, τὴ μιά σου θυγατέρα»). Παιδικὰ μόνο δυό, τὰ περίφημα «Ψηλὰ Βουνά», ἀναγνωστικὸ γιὰ τὴ Β' τοῦ Δημοτικοῦ, καὶ τὰ «Χελιδόνια», ποιηματάκια τονισμένα ἀπὸ τὸν κ. Λαμπελέτ. Ἐκτὸς ἀπ' αὐτά, ἀκόμη τρία βιβλία: «Ἅγιον Ὄρος», «Βυζαντινὸς Ὄρθρος», «Ὀθων». Ἀλλὰ τί τὰ θέλετε! καθέν' ἀπ' αὐτὰ εἶναι ἀριστούργημα, ὅπως εἶναι ἀριστουργήματα καὶ τὰ χρονογραφήματά του, παλαιότερα καὶ νέα, σὲ διάφορες ἐφημερίδες. Ἀλήθεια, χρονογραφήματα ἔγραψε πολλά. Ἀλλὰ δὲν τὰ ἐκτιμοῦσε τόσο σὰ λογοτεχνικὰ ἔργα — ἐνῶ ἦταν — καὶ ποτὲ δὲν τὰ μάζεψε, τὰ καλύτερα τουλάχιστο, σ' ἕνα-δυὸ τόμους, ὅπως κάνουν ἄλλοι.

Ὁ Ζαχαρίας Παπαντωνίου γεννήθηκε στὸ Καρπενήσι. Δὲν ἦταν ἀκόμα ἑξήνταπέντε χρονῶν ὅταν τὸν βρῆκε ὁ θάνατος. Τί πρόωρος, τί σκληρός, καὶ τί δυσαναπλήρωτο κενὸ ποὺ ἀφήνει στὴν πνευματικὴ ζωὴ τοῦ τόπου!..

Σᾶς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΛΙΛΗ, ΠΑΥΛΗΣ ΚΑΙ Σ^ΙΑ

ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ

12.

Ἡ κυρὰ Ρόζα εἶναι μιὰ καλὴ γυναίκα ποὺ ἔχει ἐκεῖ κοντὰ ὡραῖο ἀγρόσπιτο καὶ μεγάλο χτῆμα. Δὲν ἔχει παιδιὰ καὶ κανακεύει τὰ γειτονόπουλά της· γι' αὐτὸ ἡ Λιλὴ κι' ὁ Παυλῆς τὴν ἀγαποῦν πολύ.

Καὶ τώρα τρέχουν στῆς κυρὰ-Ρόζας μὲ χαρά. Ὁ Παυλῆς, καθὼς περνοῦσαν ἀπὸ τὸ σπίτι του, μπῆκε μιὰ στιγμὴ καὶ πῆρε τὸ τουφεκάκι του — ἁγιοβασιλιάτικο ἐννοεῖται—μήπως τυχὸν τοῦ παρουσιαζόταν εὐκαιρία νὰ κυνηγήση... Καὶ τὰ δυὸ σκυλάκια ἀκολουθοῦσαν τὰ παιδιά, γιατὶ κι' ὁ Ρὶκ στὸ μεταξὺ εἶχε συνέλθει.

— Καλῶς τα τὰ καλά μου παιδιὰ μὲ τὰ σκυλάκια τους! φώναξε ἡ κυρὰ-Ρόζα μόλις εἶδε τὴ χαρούμενη συντροφιὰ στὴν καγκελόπορτα.

Ἔτρεξε, ἀγκάλιασε καὶ φίλησε τὴ Λιλὴ καὶ τὸν Παυλή, χάϊδεψε τὸν Ρὶκ καὶ τὸν Ράκ, καὶ ρώτησε πῶς εἶναι σπίτι.

— Καλὰ εἶναι, ἀποκρίθηκε ἡ Λιλή· μόνο ἡ μαμμὰ ἔχει πονοκέφαλο κι' ἀναπαύεται. Ἀλλὰ ἐγὼ κι' ὁ Παυλῆς κάναμε τὶς δουλειὲς τοῦ σπιτιοῦ, κι' ὅταν θὰ σηκωθῆ, θὰ τὰ βρῆ ὅλα ἕτοιμα.

— *Μπράβο σας! ἔκαμε ἡ κυρὰ-Ρόζα. Τί καλὰ παιδιὰ ποὺ εἴσαστε!* Κρῖμα νὰ μὴν ἔχω κι' ἐγὼ ἕν' ἀγοράκι κι' ἕνα κοριτσάκι σὰν καὶ σᾶς!

—Ἔχετε ὅμως τόσο ἄλλα πράγματα! εἶπε ἡ Λιλή. Βώδια, πρόβατα, γουρουνάκια, γαϊδουράκι. . . Χωριστὰ ἡ γάτα σας καὶ τὰ πουλιά σας. . . Ἀλήθεια, τί κάνει ἡ χελώνα σας; Θέλουμε νὰ τὴν ἰδοῦμε. Νά, φέραμε καὶ λάχανο νὰ τὴ φιλέψουμε.

— Καλὰ εἶναι, εἶπε ἡ κυρὰ - Ρόζα, καὶ θὰ χαρῇ νὰ σᾶς ἰδῇ. Περάστε.

Τὰ παιδιὰ πέρασαν στὴν αὐλή, ὅπου, μέσα σ' ἕνα μαστέλο, καθόταν ἡ χελώνα. Ἔμοιαζε λίγο σὰ φυλακισμένη, μὰ ἦταν ἀνάγκη γιὰ νὰ μὴ γυρίζῃ ἐδῶ κι' ἐκεῖ καὶ τρώῃ ὅ,τι τύχῃ. Ἔφαγε τὸ λάχανο ποὺ τῆς ἔριξαν τὰ παιδιά, ἀλλὰ καμμιὰ χαρὰ δὲν ἔδειξε ποὺ τὰ εἶδε. Εἶναι μάλιστα καὶ ζήτημα ἂν τὰ εἶδε, γιατὶ δὲν σήκωσε καθόλου τὸ κεφάλι της ἀπὸ τὸ λάχανο.

— Εἶναι ἀγενής, εἶπε ὁ Παυλής. Πᾶμε καλύτερα νὰ ἰδοῦμε τὸ γαϊδουράκι.

('Ακολουθεῖ) Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

ΓΙΑΝΝΗΣ ΚΑΣΤΕΡΑΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ AL. BADIN

—Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο—

Κοίταξαν δεξιά, κοίταξαν ἀριστερὰ γιὰ νὰ βροῦν τὸν γεναιόδωρο καὶ ἀστεῖο ταχυδακτυλουργὸ ποὺ διασκέδαζε μαζί τους, ὅταν ἔπεσε καὶ τὸ τέταρτο νόμισμα καὶ κύλισε ὡς τὰ πόδια τοῦ κ. Περικλῆ.

Ἄ! μὰ τοῦτο δὲν ὑποφέρεται! Τί νὰ εἶναι;

— Κανεὶς νὰ μὴ βγῇ ἀπὸ δῶ. Κάποιος δακτυλουργὸς εἶναι δῶ μέσα καὶ πρέπει νὰ τὸν ἀνακαλύψουμε.

Ξάφνου ἕνας νέος φώναξε:

— Ὁ πίθηκος, ὁ πίθηκος. Γιὰ κοιτάξτε τον, κάτι ροκανίζει! κι' ἐπλησίασε ἀμέσως τὸν Κίτσο ποὺ ὅσο ἔτρωγαν τὰ παιδιὰ καθόταν ἥσυχος στὴν πλάτη τῆς καρέκλας τοῦ Φραγκίσκου. Ὁ κύριος Περικλῆς ἄπλωσε τὸ χέρι του γιὰ νὰ ἴδῃ τί εἶχε στὸ στόμα του ὁ Κίτσος, ἀλλ' αὐτὸς ἀγρίεψε. Ἄρχισε μάλιστα νὰ τρίζῃ τὰ δόντια του καὶ νὰ φτύνῃ στὸ πρόσωπο τοῦ κ. Περικλῆ ὅσα κομμάτια χαρτιοῦ εἶχε στὸ στόμα καὶ μαζί μ' αὐτὰ ἔφτυσε καὶ πέμπτο νόμισμα ποὺ ὁ κ. Περικλῆς, πρόφταση καὶ ἄρπαξε πρὶν κυλίσῃ κατὰ γῆς.

— Τὸν πιάσαμε τὸ φιλαράκο. Νάτος ὁ ταχυδακτυλουργός, φώναξε ὁ κύριος Περικλῆς.

Ἀλλὰ ποῦ μπόρεσε ὁ πίθηκος νὰ βρῇ τὸν μικρὸ αὐτὸ θησαυρό; Κανεὶς δὲν τὄξερε, οὔτε ἡ ξενοδόχα, οὔτε οἱ πελάτες της κι' ἀπ' τὸ χαρτὶ ποὺ ἦταν τυλιγμένα τὰ νομίσματα καὶ ποὺ εἶχε ἁρπάξει ὁ Γιάννης δὲν μποροῦσε κανεὶς νὰ καταλάβῃ τίποτε.

Ἔξαφνα ὁ Φραγκίσκος θυμήθηκε τὸ μικρὸ πακέτο ποὺ τοῦ εἶχε δώσῃ ὁ πλοίαρχος Γκαστάλδης, τὴν στιγμὴ ποὺ ἔφυγαν λέγοντάς του, νὰ μὴν τὸ δείξῃ στὸν Γιάννη πρὶν ξεκινήσῃ τὸ βαπόρι. Καὶ κεῖνος τὸ λησμόνησε ὁλότελα. Τώρα, ἐκεῖ ποὺ ὁ Φραγκίσκος ἔτρωγε, ὁ Κίτσος καθισμένος πίσω του, ἔχωσε τὸ χέρι του στὴν τσέπη του μικροῦ καὶ πῆρε τὸν κύλινδρο χωρὶς κανεὶς νὰ τὸν καταλάβῃ.

Τὸ 'Αλγέρι καὶ τ' ἀξιοθέατά του.

Ἔτσι τὸ μυστήριο λύθηκε.

Ὅλοι ὅσοι ἦταν στὸ ξενοδοχεῖο κατευχαριστήθηκαν καὶ προπάντων τὰ παιδιά.

Τώρα πιὰ ποὺ βρέθηκαν χρήματα ὁλόκληρη ἡ ὑπόθεση γινόταν εὐκολώτατη. Ὁ Γιάννης ἤθελε νὰ φύγουν ἀμέσως γιὰ τὸ Βούφαρικ, ἀλλὰ τὸ τραῖνο θὰ ἔφευγε στὶς πέντε καὶ τέταρτο καὶ θὰ ἔφθανε στὸ Βούφαρικ στὶς ἑπτὰ καὶ τριάντα δύο. Θὰ ἦταν δηλαδὴ πολὺ ἀργὰ καὶ δὲν θὰ εἶχαν καιρὸ νὰ τρέχουν νύχτα ὥρα σὲ ξένον τόπο νὰ γυρεύουν τὸν θεῖο τους Θωμᾶ.

Ἀποφασίστηκε λοιπὸν νὰ φύγουν τὸ πρωΐ μὲ τὸ τραῖνο τῶν ἕξη καὶ δεκαπέντε.

Ὁ κύριος Περικλῆς ἐπέμενε καὶ καλὰ νὰ πάῃ μὲ τοὺς τρεῖς μικροὺς γιὰ νὰ ἴδῃ καὶ τὸ πανηγύρι τοῦ Βούφαρικ καὶ νὰ γυρίσῃ στὸ Ἀλγέρι ἀφοῦ τοὺς παραδώσῃ στὸ θεῖο τους.

Ἡ κυρία Ποτελοῦ ἀπ' τὴν ἄλλη μεριά, ποὺ ἦταν γυναῖκα μὲ καλὴ καρδιά, μ' ὅλο ποὺ φαινόταν δύστροπη, εἶπε πὼς μὲ χαρὰ θὰ δεχόταν νὰ κοιμηθοῦν τὰ παιδιὰ στὸ ξενοδοχεῖο της. Ὁ Γιάννης ἐπέμενε νὰ πληρώσῃ ἀφοῦ τώρα εἶχε χρήματα κι' ὅταν τέλος πάντων ἐπείσθηκε νὰ μείνουν ἐκεῖ ἡ κυρία Ποτελοῦ πῆρε τ' ἀδέλφια του καὶ τὰ πῆγε στὸ λιμάνι.

Ἐκεῖ ἀνέβηκαν στὴν «Ἐλπίδα» γιὰ νὰ πάρῃ τὰ ροῦχα του, καὶ νὰ παρακαλέσῃ τὸν πλοίαρχον Βαρβακόττο νὰ πῇ στὸν Μάριο Γαστάλδη, ὅτι κατὰ τὰ φαινόμενα δὲν θὰ ἔμεναν στὸ Ἀλγέρι ἀλλὰ στὸ Βούφαρικ. Ὕστερα πῆγαν καὶ ἠῦραν τὸν κύριο Περικλῆ ποὺ θὰ περίμενε γιὰ νὰ τὰ γυρίσῃ στὴν πόλη καὶ νὰ τοὺς δείξῃ τὰ ἀξιοθέατα.

Πρῶτα, πρῶτα τὰ πῆγε στὸ δημόσιο κῆπο τοῦ Μορέγγη. Ἀπ' αὐτὸν τὸ πανόραμα τῆς θάλασσας καὶ τῶν βουνῶν εἶναι σὰν μαγικὸ καὶ τὸ βράδυ τὴν ὥρα ποὺ ὁ ἥλιος βασιλεύει χιλιάδες πουλιὰ ἔρχονται καὶ κουρνιάζουν στὶς φυλλωσιὲς τῶν δέντρων του. Ὁ κῆπος αὐτὸς πῆρε τὸ ὄνομά του ἀπὸ ἕνα γέρο ἀξιωματικὸ Μορέγγη ποὺ πρωτοστάτησε νὰ γίνῃ.

Ὕστερα ὁ κ. Περικλῆς τοὺς ἔδειξε τὸ τζαμὶ τοῦ Σιδὶ Ἀβδερραχμὰν ἕνα ἀπὸ τὰ ὡραιότερα τζαμιὰ τοῦ Ἀλγερίου. Ἀφοῦ ἀνέβηκαν μιὰ στενὴ καὶ ὀρθὴ σκάλα βρέθηκαν στὸν κοβὰ σὰν νὰ ποῦμε ἕνα τετράγωνο παρεκκλήσι στρωμμένο μὲ ὡραῖα πλούσια χαλιά. Στὴ μέση τοῦ κοβὰ ἦταν τὸ ταβοῦ ὅπως τὸ λὲν οἱ Ἀλγερῖνοι, στολισμένο ὅλο μὲ σημαῖες καὶ διάφορα ἀφιερώματα. Ἐκεῖ ἦταν καὶ ὁ τάφος τοῦ περίφημου γέροντα Σιδὶ Ἀβδερραχμὰν ποὺ γιὰ τιμή του εἶχε χτιστῆ τὸ τζαμί.

('Ακολουθεῖ) ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΔΗΣ

Η ΜΙΚΡΗ ΠΡΙΓΚΗΠΙΣΣΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ F. H. BURNETT

—Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο—

Πολλὲς φορὲς μιὰ ἀπροσδόκητη ἀπάντησῃ ἀρκεῖ γιὰ νὰ ἡμερώσῃ ἕνα παιδὶ ποὺ κλαίει καὶ ποὺ τίποτε ὡς ἐκείνη τὴ στιγμὴ δὲν μπόρεσε νὰ τὸ ἡσυχάσῃ. Ἡ ἀλήθεια ἄλλωστε εἶναι πῶς ἡ Λόττη ἀπεχθανόταν τὴν ἀπότομη μὶς Μιντσὶν καὶ δὲν λογάριαζε ὁλότελα τὴ μαλακὴ μὶς Ἀμέλια, ἐνῶ ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος ἔνοιωθε μιὰ μικρὴ ἀδυναμία γιὰ τὴ Σάρα, μόλο ποὺ ἐλάχιστα τὴ γνώριζε. Βέβαια δὲν εἶχε ἀκόμη σκοπὸ νὰ πάψῃ τὰ κλάμματα, ὡστόσο ρώτησε τὴ Σάρα μ' ἕνα ἀναφυλλητό:

— Καὶ ποῦ βρίσκεται ἡ μαμμά σου;

Ἡ Σάρα δὲν τῆς ἔδωσε ἀμέσως ἀπάντηση. Τῆς εἶχαν πεῖ πὼς ἡ μαμμά της βρισκόταν στὸν οὐρανό. Εἶχε σκεφθεῖ πολὺ ἐπάνω σ' αὐτὸ τὸ ζήτημα κι' εἶχε σχηματίσει μιὰν ἄποψῃ ὁλότελα δική της.

—Ἔχει πάει στὸν οὐρανό, εἶπε. Εἶμαι ὅμως βέβαιη πὼς πότε-πότε κατεβαίνει γιὰ νὰ ἔρθῃ νὰ μὲ ἰδῇ. Ἐγὼ ὅμως δὲν μπορῶ νὰ τὴν ἰδῶ. Τὸ ἴδιο θὰ γίνεται καὶ μὲ τὴ δική σου. Ἴσως τούτη τὴ στιγμὴ νὰ βρίσκουνται κι' οἱ δυό τους ἐδῶ καὶ νὰ μᾶς βλέπουν.

Ἡ Λόττη σηκώθηκε ξαφνικὰ καὶ κοίταξε γύρω τῆς. Ἦταν ἕνα ὡραιότατο παιδάκι μὲ σγουρὰ μαλλιὰ καὶ τὰ μεγάλα ὁλοστρόγγυλα ματάκια τῆς ἔμοιαζαν μὲ «Μὴ-μὲ-λησμόνει» μουσκεμμένα ἀπὸ τὴ δροσιά. Ὡστόσο, ἂν ἡ μαμμά της ἦταν ἐκεῖ αὐτὸ τὸ διάστημα, θὰ τῆς ἦταν ἀδύνατο νὰ συγκρίνῃ τὸ παιδί της μ' ἀγγελάκι τ' οὐρανοῦ.

Ἡ Σάρα ἐξακολούθησε νὰ τῆς μιλᾷ μὲ τόση θέρμη καὶ μὲ τόση πεποίθηση, ὥστε ἡ Λόττη ἀθελά της στεκόταν καὶ τὴν ἄκουγε. Κι' ἄλλοι τῆς εἶχαν πεῖ πὼς ἡ μαμμά της τώρα εἶχε μεγάλες ἄσπρες φτεροῦγες, τῆς εἶχαν δεῖξει εἰκόνες ποὺ παρίσταιναν ὡραῖες κυρίες ντυμένες μὲ μακρυὰ ἄσπρα φορέματα καὶ ποὺ τὶς ἔλεγαν ἀγγέλους. Μὰ αὐτὰ ποὺ ἔλεγε ἡ Σάρα τῆς φαίνονταν πιὸ πιστευτὰ ἀπ' ὅλα ὅσα εἶχε ἀκούσει ἕως τότε. Τῆς φαινόταν σὰν νὰ τῆς μιλοῦσαν γιὰ μιὰ χώρα μακρυνὴ βέβαια, μὰ ἀληθινή.

—Ἐκεῖ ψηλά, εἶναι ὅλο λιβάδια, τῆς ἔλεγε ἡ Σάρα, ἀφήνοντας τὴ φαντασία της ἐλεύθερη. Εἶναι λιβάδια μὲ ἀσπρους κρίνους κι' ὅταν φυσάῃ τ' ἀεράκι γεμίζει ὁ τόπος ἀπὸ τὴ μοσχοβολιά τους. Τὰ παιδάκια παίζουν ἀνάμεσα στοὺς κρίνους καὶ πλέκουν στεφάνια καὶ τὰ βάζουν στὰ κεφάλια τους. Ποτὲ δὲν κουράζεται κανεὶς ὅσο μὴν περπατήσῃ, γιατὶ ἔχει καὶ φτερὰ καὶ ὅποτε θέλει πετάει. Καὶ γύρω γύρω εἶναι φράχτες ἀπὸ χρυσάφι καὶ μαργαριτάρι, μὰ εἶναι χαμηλοὶ ὥστε νὰ μπορῇ κανεὶς νὰ σκύβῃ καὶ νὰ βλέπῃ κάτω χαμηλὰ τὴ γῆ καὶ νὰ στέλνῃ φιλιὰ καὶ χαιρετίσματα.

Ὅποια ἱστορία κι' ἂν εἶχε ἀρχίσει νὰ διηγῆται ἡ Σάρα, ἡ Λόττη θὰ εἶχε πάψει νὰ κλαίῃ καὶ θὰ εἶχε παρασυρθεῖ ἀπὸ τὴ γοητεία της, μὰ τούτη ἡ ἱστορία ἦταν ὡραιότερη ἀπ' ὅλες τὶς ἄλλες. Σύρθηκε κοντὰ στὴ Σάρα καὶ ρουφοῦσε τὰ λόγια της, ὥς τὸ τέλος, ποὺ γιὰ τὴν ἀντίληψή της ἦρθε πάρα πολὺ γρήγορα. Ὅταν εἰπώθηκε κι' ἡ τελευταία λέξη ἡ Λόττη σούφρωσε τὰ χείλη της, ἕτοιμη νὰ ξεσπάσῃ πάλι σὲ κλάμματα.

— Θέλω νὰ πάω κι' ἐγὼ ἐκεῖ! φώναξε. Δὲν ἔχω. . . δὲν ἔχω μαμμὰ μέσα σ' αὐτὸ τὸ σχολεῖο.

Ἡ Σάρα ἔνοιωσε εὐθὺς τὸν κίνδυνο. Πῆρε τὸ μικρὸ παχουλὸ χεράκι στὰ δικά της χέρια καὶ τῆς εἶπε γελαστή:

— Θὰ γίνω ἐγὼ μαμμά σου. Θὰ παίξουμε τὴ μαμμὰ καὶ τὸ παιδί κι' ἐσὺ θὰ εἶσαι ἡ κορούλα μου. Κι' ἡ Ἔμιλυ θὰ εἶναι ἡ μικρή σου ἀδελφούλα.

Στὰ μαγουλάκια τῆς Λόττης παρουσιάστηκαν πάλι τὰ δυὸ χαριτωμένα λακκάκια της.

— Ἀλήθεια-ἀλήθεια; εἶπε.

—Καὶ βέβαια ἀλήθεια, ἀποκρίθηκε ἡ Σάρα πηδώντας ὁλόρθη. Πᾶμε νὰ τῆς τὸ ποῦμε τῆς Ἔμιλυ. Κι' ὕστερα θὰ σοῦ πλύνω τὸ πρόσωπο καὶ θὰ σοῦ χτενίσω τὰ μαλλάκια σου.

Ἡ Λόττη δέχθηκε μὲ χαρὰ καὶ ἄρχισε νὰ τριποδίζῃ δίπλα στὴ Σάρα, δίχως νὰ θυμᾶται πιὰ πὼς ὅλο τὸ δράμα ποὺ ἔγινε πρὶν δημιουργήθηκε ἀπὸ τὴν ἐπίμονη ἀρνησή της ν' ἀφήσῃ νὰ τὴν πλύνουν καὶ νὰ τὴν χτενίσουν.

Ἀπὸ ἐκείνη τὴν ἡμέρα ἡ Σάρα ἔγινε ἡ θετὴ μητέρα της.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'

Μπέκυ

Τὴ μεγαλύτερη ἐπιτυχία της ἀνάμεσα στὶς συμμαθήτριές της τὴ χρωστοῦσε ἡ Σάρα στὸ χάρισμα ποὺ εἶχε νὰ λέῃ ὡραῖες ἱστορίες. Αὐτὸ τραβοῦσε τὰ παιδιὰ κοντά της περισσότερο κι' ἀπὸ τὰ πλούτη της κι' ἀπὸ τὰ λοῦσα της κι' αὐτὸ ἔκανε τὴ Λαβίνια καὶ μερικὲς ἄλλες νὰ τὴ φθονοῦν ἀπὸ τὸ βάθος τῆς καρδιάς τους.

Ὅποιος στὰ παιδικά του χρόνια ἔτυχε νὰ γνωρίσῃ στὸ σχολεῖο ἕνα μαθητὴ ἢ μιὰ μαθήτρια ποὺ νὰ ξέρουν νὰ μιλοῦν ὡραῖα καὶ νὰ δίνουν ζωὴ καὶ χάρη σὲ κάθε ἀφήγησή τους, θὰ θυμᾶται σ' ὅλη του τὴ ζωὴ πῶς μαζεύονται ὅλοι γύρω ἀπὸ τὸ παιδὶ αὐτό, «νὰ τοὺς πῇ κάτι» καὶ πῶς βρίσκονται κρεμασμένοι ἀπὸ τὰ χείλη του.

('Ακολουθεῖ) ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

ΠΑΙΔΙΑ ΑΠ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

Κοριτσάκια τῆς Σουηδίας, ποὺ τραγουδοῦν καὶ ἀπαγγέλλουν ἀπὸ τὸ Ραδιόφωνο,—νά, σὰν τὴ δική μας *Μπούλυ*—γυμνάζουνται μπροστὰ στὸ μικρόφωνο τοῦ Σταθμοῦ. Καὶ θὰ τὰ λένε πολὺ καλά, γιατὶ ὁ δάσκαλος φαίνεται εὐχαριστημένος...

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΖΩΗ ΚΑΙ ΧΑΜΟΓΕΛΟ

Ἐν' ἀπόμονο πουλάκι
Στοῦ κλωνιοῦ μιάν ἀγκαλιά
Λέει κάποιο τραγουδάκι
Στὴ ζωὴ στέλνει φιλιά.

Κι' ἕνας ἄμοιρος διαβάτης
Σταματᾶ καὶ τὸ ρωτᾶ:
«Εἶμαι δύστυχος σακάτης,
Μπορῶ νά βρω τὴ χαρά;»

«Ἄχ! καλέ μου Διογένη,
Χαμογέλα στὴ ζωή.
Τί κι' ἂν εἶναι μουτρωμένη
Θὰ τὴ δῆς καὶ γελαστή».

Μπετόβεν [Β]

ΝΥΧΤΕΡΙΝΗ ΠΟΡΕΙΑ

Εἴμαστε μιὰ χαρούμενη παρέα. Κατηφορίζαμε ἀπ' τὸ βουνό. Εἶχε πιὰ σουρουπώσει, Τὰ πελώρια ἔλατα ἔριχναν τρανὲς σκιὲς στὸ μονοπάτι κ' ἡ πανσέληνος μᾶς χαμογέλαγε πίσω ἀπ' τὶς ράχες. Συναντήσαμε τὰ πρώτα σπιτάκια τῆς κοιλάδας κι' ὕστερα ἀπὸ πορεία μισῆς ὥρας φτάσαμε στὸ δημόσιο δρόμο, ποὺ ὁδηγοῦσε στὸ κοντινὸ χωριό.

Τὰ πόδια χτύπαγαν ἀκανόνιστα στὴν ἄσφαλτο ἀπ' τὴν ὁλοήμερη σχεδὸν πορεία, μὰ τὰ πρόσωπα ἦταν γελαστὰ κ' ἡ φωνὴ δυνατή. Ἡ πορεία ὅμως στὸν ἴσιο δρόμο ἦταν μεγάλη καὶ μονότονη. Τραγουδήσαμε ὅ,τι ξέραμε, ἐξαντλήσαμε τὰ καλαμπούρια μας, μὰ ὁ δρόμος ἦταν ἀτέλειωτος. Σιγὰ-σιγὰ γίναμε ὅλοι σκυθρωποὶ καὶ σέρναμε τὶς ἀβρύλες στὴν ἄσφαλτο, δεῖγμα βαρυεστισιμάρας.

— Παιδιά, φώναξε ἕνας, τὸ χωριό! Βλέπετε;

Πραγματικά, μακρυά, μὰ πολὺ μακρυὰ φανῆκαν δυὸ τρία φωτάκια, ποὺ τρεμόλαμπαν ἀπελπιστικά.

—Ἔ, καὶ μ' αὐτό; μουρμούρισε ἄλλος. Θἆναι τουλάχιστον πέντε ὧρες ποδαρόδρομος!

Ὅλοι μαζὶ τοῦ ριχτήκαμε.

— Σιγά!! κι' ἐσύ! Μὴν εἶναι ἑκατό!

Ὁ ἀρχηγὸς ἀπεφάνθη κατόπιν ἐμβριθοῦς σκέψεως ὅτι προκειται περὶ ἀποστάσεως δέκα χιλιομέτρων. Δηλαδὴ δύο ὧρες περπατώνιας. Σὲ ἀπάντηση, οἱ περισσότεροι θρονιάστηκαν καταγῆς.

—Ἔ ε ε, φωνάξαμε, δὲν ἔχετε σκοπὸ νὰ φτάσουμε κάποτε;

— Μωρ' δὲν τὸ κουνᾶμε ἀπὸ δῶ ποὺ νὰ χαλάσῃ ὁ κόσμος.

—Καλά τώρα. Καὶ πῶς θὰ χωριστοῦμε;

— Μπά, θὰ μᾶς περιμένετε στὸ χωριό. Σὲ λίγο ξεκινᾶμε!

Τώρα μείναμε τρεῖς ὅλοι-ὅλοι καὶ γεμάτοι χαρὰ ξεκινήσαμε. Σιγὰ-σιγὰ τοὺς χάσαμε πίσω ἀπὸ τὰ πυκνὰ δέντρα. Πήραμε κι' οἱ τρεῖς τὸ ἴδιο βῆμα. Προχωρήσαμε πρὸς τὸ χωριὸ σὰ φουσκωμένοι γάλοι. Σὰν πέρασε λίγη ὥρα καταλάβαμε πὼς παίρνοντας ὕψος, χάναμε τὸν καιρό μας ἄδικα, γιατὶ κανεὶς δὲν μᾶς ἔβλεπε πιά.

Ξαφνικὰ ἕνας φώναξε τρομαγμένα.

— Κοιτάξτε!

— Τί;

— Δυὸ δρόμοι!

Παρὰ λίγο νὰ πέσουμε κάτω κεραυνόπληκτοι. Ἦταν ἀλήθεια. Πενῆντα μέτρα παρακάτω ὁ δρόμος μας διχαζόταν. Ἀναγκαστήκαμε νὰ περιμένουμε τοὺς ἄλλους ποὺ μᾶς πῆραν κιόλα στὸν μεζέ. Μὰ κι' αὐτοὶ τὰ βρῆκαν σκοῦρα κατόπι. Παραλίγο νὰ ἀρχίσουμε τὰ κλάμματα ὅλοι. Πήραμε στὴν τύχη τὸ δεξιὸ δρόμο, κι' ὕστερα ἀπ' ἕνα τέταρτο—τί νυχτιά—βρήκαμε πὼς οἱ δυὸ δρόμοι ξαναενώνονταν.

Ὅλοι εἴχαμε καταλάβει καλὰ τὴ γκάφα μας, μὰ κι' ὅλοι εἴμαστε τελείως ἀδιάφοροι γι' αὐτό! Ἕνα χωριάτη ποὺ ρωτήσαμε γιὰ τοὺς δρόμους ἔπειτα μᾶς εἶπε:

—Ἦταν τὸ σπίτι τοῦ κυρ-πρόεδρου ἀπ' τὴ μιὰ μεριά, καὶ τοῦ κυρ-νωματάρχη ἀπ' τὴν ἄλλη κι' ἔτσι φτιάξαμε τοὺς δυὸ δρόμους γιὰ νὰ τοὺς εὐχαριστήσουμε!

Σίφουνας [Β]

ΔΕΝ ΚΛΑΙΩ

Δὲν κλαίω τὰ κόκκινα τριαντάφυλλα ποὺ φυλλορροοῦν τὰ μαραμμένα πεταλάκια τους ἕνα μουντὸ συννεφιασμένο δειλινό. Θἄρθῃ πάλι ἡ ἄνοιξη καὶ θὰ ξανανθίσουν, γεμάτα ὀμορφιὰ καὶ φρεσκάδα, νέα ὁλόδροσα μπουμπούκια.

Δὲν κλαίω γιὰ τᾶ γκρίζα σύννεφα, τοὺς συντρόφους τοῦ χειμώνα, ποὺ ἁπλώνουν τὰ μαῦρα πέπλα τους σὰν φτεροῦγες θανάτου καὶ σκεπάζουν τὸ γαλάζιο σεντόνι· οὔτε γιὰ τὴ βροχούλα —ξέσπασμα οὐράνιου παράπονου—γιατὶ αὔριο θὰ ξαναλάμψῃ ὁ ἥλιος καὶ διώχνοντάς τα ὅλα αὐτά, θὰ δώσῃ πάλι στὴν πλάση τὸν ἁρμονικό της τόνο.

Δὲν κλαίω τὶς βαρειὲς θλιμμένες μέρες τοῦ χινόπωρου ποὺ σταλάζουν μιὰ πικρὴ μελαγχολία στὴν ψυχή μας, ἐνῶ κιτρινισμένα τὰ φύλλα τῶν δένδρων σέρνονται στοὺς δρόμους σ' ἕνα τρελλὸ χορό.

Ὄχι, δὲν κλαίω γιὰ τίποτ' ἀπ' αὐτά, γιατὶ θὰ περάσῃ ὁ χειμώνας καὶ θ'ἀντηχήσῃ πάλι τὸ κρυσταλλένιο τῆς ἀνοιξης γέλιο καὶ θὰ νευθῇ ἡ φύση στὰ γιορτινά της.

... Κλαίω μόνον γιὰ κεῖνον ποὺ βλέπει μπροστά του τὴν ἀπέραντη γαλάζια θάλασσα, τὶς χαρούμενες καταπράσινες λαγκαδιές, καὶ θέλει μ' ἀνοιχτὰ φτερὰ νὰ τρέξῃ νὰ λικνιστῇ μὲ τὶς ὁλόδροσες βαρκοῦλες στὰ παιχνιδιάρικα κύματα, ν' ἀκούσῃ τὸ τραγούδι τῶν πουλιῶν νὰ ξεχύνεται στὰ δάση, μὰ δὲν μπορεῖ γιατὶ τοῦχουν σκλαβωμένα τὰ φτερά.

Κλαίω ἐκεῖνον ποὺ ἔχτιζε ψηλὰ παλάτια στὴ γαλάζια ἀκρογιαλιά, κι' ἦρθε κάποια αὐγὴ ἕν' ἀφρισμένο κῦμα καὶ τοῦ τὰ γκρέμισε· ἐκεῖνου ποὺ ζοῦσε κι' ἐλικνιζόταν μ' ἕνα γλυκὸ ὄνειρο κι' ἦρθε ἡ σκληρὴ πραγματικότης καὶ τοῦ τὸ σκόρπισε καὶ φύσηξε ὁ ἄγριος βορριὰς καὶ τοῦ πῆρε τὰ ροδοπέταλα βυθίζοντάς τον σὲ θλίψη πικρή.

Κλαίω ἐκεῖνον ποὔχε εὐγενῆ ἰδανικὰ τὰ ὕψη, τὶς κορφές, τὰ μεγάλα, ποὺ θέλησε στὸ φθαρτὸ διάβα τῆς πολυκύμαντης ζωῆς του ν' ἀφήσῃ φεύγοντας ἕνα δρόμο φωτεινὸ καὶ δοξασμένο, μὰ δὲν μπόρεσε γιατὶ τοῦ σπάσαν τὰ φτερά. Γι' αὐτοὺς μόνο κλαίω...

Νυχτοτράγουδο [Β]

ΣΤΗ ΜΗΤΕΡΑ ΜΟΥ

Ἐδῶ στὴν ξενιτειὰ ποὺ μένω,
Δὲν σὲ ξεχνῶ, μαννούλα μου χρυσή,
Καὶ μ' ἄμετρη χαρὰ προσμένω
Τὴ μέρα ποὺ θὲ νἄρθω στὸ νησί.

Θἄρθω νὰ μείνω ἐκεῖ κοντά σου,
Κάτω ἀπ' τὸν ξάστερο οὐρανό,
Ν' ἀκούω τὰ κύματα — στοχάσου —
Ποὺ θὰ φλοισβίζουν στὸ γιαλό.

Συντρόφους θἄχω καὶ τ' ἀρνάκια
Ποὺ βόσκουν στὶς βοννοπλαγιές,
Μὰ καὶ τὸ ξένοιαστα πουλάκια
Ποὺ κελαϊδοῦν στὶς φυλλωσιές.

Καὶ τὸ χειμώνα σὰν χιονίζῃ
Καὶ κάθωμαι στὴ ζέστα τοῦ τζακιοῦ,
Θὰ συλλογιέμαι πόσο ἀξίζει
Ἡ στέγη τοῦ δικοῦ μου τοῦ σπιτιοῦ.

Ἐλπιδοφόρος [Γ]

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Στὸ μάθημα τῆς φυσικῆς.

– Τί συμβαίνει, Γιαννάκη, ὅταν πέφτει τὸ θερμόμετρο;

—Ὅτι τὸ καρφὶ ποὺ τὸ κρατοῦσε ξεκαρφώθηκε ἀπ' τὴ θέση του, κύριε καθηγητά.

Μελαγχολικὴ Ὑπαρξις

***

Ὁ Δελὲς πιάνει τὸ σκύλο τους νὰ παίζῃ δαγκάνοντας τὰ παπούτσια του.

—Ὁρίστε, μαμμά, λέει, ποιὸς χαλάει τὰ παπούτσια μου, ποὺ ὅλη ὥρα λές ἐμένα.

Ἀετὲ Ἰρὰμ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀθῆναι, 42 ὁδὸς Εὐριπίδου τὴν 12 Φεβρουαρίου 1940

Η ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ μοῦ κινδύνευσε νὰ χάσῃ πάλι τὴν ἐνημερότητά της, γιατὶ πολλὰ γράμματα μοῦ ἔμεναν ἀπὸ τὴν περασμένη ἑβδομάδα. Ἀλλ' αὐτήν, μὲ τοὺς σχολικοὺς διαγωνισμοὺς ποὺ ἀπασχολοῦσαν τοὺς φίλους μου, ἔλαβα λιγώτερα ἀπὸ τὸ συνηθισμένο· κι' ἔτσι σήμερα μπορῶ, μὲ κάποια συντομία βέβαια, νἀπαντήσω σχεδὸν σὲ ὅλα.

Ἐλπίζω, ***Μπούλυ***, νὰ ἔγινες καλά. Ἡ κυρία ποὺ ἦλθε ἐκ μέρους τοῦ κ. Κοτζιᾶ στὴ μαμμά σου, νὰ τῆς ἀναθέσῃ τὸ θεατρικὸ μέρος τοῦ ἑορτασμοῦ τῶν Ἐξηντάχρονων, εἶναι ἡ κ. Λούλα Μαρκέτου, μέλος τῆς Ἐπιτροπῆς. Εὐχαριστῶ τὴ μαμμά σου ποὺ δέχθηκε μὲ τόση προθυμία. Εἶδα καὶ πῶς «φαντάζεται» τὴ γιορτή. Πολὺ ὡραῖα βέβαια, ἀλλὰ ἐγὼ δὲν θἀνακατευθῶ· ἡ μαμμά σου θὰ τὰ συζητήσῃ μὲ τὴν Ἐπιτροπή. Χαίρω, ποὺ ἔχεις πολλὰ γράμματα ἀπὸ παιδιὰ ποὺ σὲ ἀκοῦνε ἀπὸ τὸ Ραδιόφωνο. Τὸ ***Ἄστρο Κουνελάκι***, ποὺ σοῦ ἔγραψε ἀπὸ τὰ Χανιά, εἶναι μιὰ πολὺ καλὴ διαπλασοπούλα, καὶ πρέπει νὰ τῆς ἀπαντήσῃς καὶ νὰ τῆς στείλῃς τὰ Μικρὰ Μυστικὰ ποὺ σοῦ ζητεῖ. Σοῦ ἔστειλα 3 τετράδια. Σῆμα δὲν ὑπάρχει. Καλὰ κάνεις ποὺ δὲν ἀλλάζεις ψευδώνυμο.

Εἶδα, ***Τσάρε***, πόσο σοῦ ἄρεσε τὸ Πένταθλο κι' εὐχαριστήθηκε πολύ. Χαριτωμένο καὶ τὸ πρῶτο σου κυνήγι μὲ τὸν ἐξάδελφο. Στὸ δεύτερο βέβαια θὰ πετύχῃς περισσότερο. Ἀλλὰ πάλι τοῦ Ἀνανία μὴ στείλῃς—οὔτε μέσα... στὸ γράμμα—γιατὶ δὲν τοῦ ἀρέσουν. Ἄρχισαν, καθὼς θὰ εἶδες τἀποτελέσματα τῶν καλοκαιρινῶν Διαγωνισμῶν. Θὰ ἔχουν βγεῖ ὅλα ὡς τὸν Ἰούνιο, ποὺ θὰ προκηρυχθοῦν οἱ νέοι, κι' ἡ Κυριακὴ ἐπίσης. Τὸ σκίτσο σου πολὺ καλό, ἀλλὰ τὸ θέμα δὲν εἶναι κατάλληλο γιὰ παιδιά. Στεῖλε τίποτε παιδικώτερο...

Ἀδολάρ, ἕνα γράμμα σου, παλαιότερο ἀπὸ ἐκεῖνο ποὺ σοῦ ἀπάντησα στὸ προηγούμενο, εἶχε ἀνακατευθῆ μὲ κομμάτια Συνεργασίας καὶ μόλις σήμερα τὸ βρῆκα. Τῆς ἀπάντησή σὲ ὅσα γράφεις στὴν ἀρχή, σοῦ τὴν ἔδωσε ἡ ὑπηρεσία τοῦ κομματιοῦ σου στὸ προηγούμενο. Ὁ ἔρανος ἐκεῖνος ἀπέτυχε τότε.

Μὰ καὶ τὰ δικά σου γράμματα, ***Λουλούδι τοῦ Ὑμηττοῦ***, τὰ διαβάζω μ' εὐχαρίστηση καὶ σοῦ ἀπαντῶ. Γιατὶ ἂν καὶ μικρή, γράφεις ἀρκετὰ καλά. Ἡ μαμμά σου ἔχει δίκιο: ἀφοῦ παίρνεις «Διάπλασι», δὲν σοῦ χρειάζεται ἄλλο περιοδικό, καὶ μάλιστα ἀπ' αὐτὰ τὰ μπογιατισμένα μὲ διάφορα χρώματα, ποὺ ὄχι μόνο «ζαλίζουν τὸ μυαλό» καθὼς λές, παρὰ χαλοῦν καὶ τὴν καλαισθησία.

Α. Ν. Τούντο, εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ τὰ καλὰ λόγια, τὴν ἀνανέωση καὶ τὸ ξεσπάθωμα. Ἐνέγραφα τὸν μικρό σου ἐξάδελφο καὶ τοῦ ἔστειλα τὰ φυλλάδια ἐξαρχῆς. Νὰ τοῦ πῇς πὼς χαίρω πολὺ γιὰ τὴ γνωριμία του. Σοῦ ἔστειλα καὶ τὰ δυὸ φυλλάδια ποὺ ζήτησες.

Γυφτοπούλα, νέα μου φίλη, αὐτό, καθὼς θὰ εἶδες, σοῦ ἀνέκρινα. Ναί, τώρα ποὺ ἔχεις καὶ ψευδώνυμο, εἶσαι σωστὴ Διαπλασοπούλα, ἀλλὰ πρέπει καὶ νὰ μοῦ γράφῃς, ὅταν τουλάχιστο σοῦ ἀφίνουν καιρὸ τὰ μαθήματα.

Πολιέ μου ***Νάρκισσε***, σοῦ τὰ ἀνανέωσα καὶ εἶσαι ἐν τάξει. Εὐχαριστῶ γιὰ τὶς εὐχὲς καὶ γιὰ ὅ,τι γράφεις γιὰ τὰ Ἐξηντάχρονά μου, καὶ περιμένω τὸ ἐκτενέστερο γράμμα σου «γιὰ νὰ τὰ ποῦμε σὰν παλιοὶ φίλοι». Δυποῦμαι μόνο ποὺ ἡ ζωή σου δὲν βρῆκε ἀκόμα «ἀκτῖνα χαρᾶς», ἐλπίζω ὅμως πὼς ἡ ἐπιστροφή σου στὴν κίνησι θὰ εἶναι καὶ γιὰ σένα μιὰ χαρά...

Ἀθάνατα 1821-1912, πολὺ μ' εὐχαρίστησε τὸ γραμματάκι σου. Μᾶς ἔκαμες τὴν καλύτερη ἐντύπωση ὅταν ἦλθες μὲ τὴ μητέρα σου στὸ γραφεῖο μου καὶ τέρασες «ἀνάμεσα ἀπὸ τοὺς ἀναριθμήτους τόμους μου, ποὺ θἄθελες μὲ μιὰ ματιὰ νὰ τοὺς διάβαζες ὅλους»... Στὴν ἀρχὴ οἱ λύσεις σου δὲν μπορεῖ παρὰ νὰ εἶναι λίγες· σιγὰ-σιγὰ θὰ γίνουνται περισσότερες.

Παραστικά, ***Τριανταφυλλάκι***. Σοῦ ἔστειλα καὶ τὰ φυλλάδια ποὺ βρῆκες, μὲ τὴν εὐκαιρία, πὼς σοῦ ἔλειπαν ἢ ἦταν χαλασμένα. Ἀλήθεια, μόνο ὅταν εἶναι κανένας ἄρρωστος—ἐλαφρά, ἐννοεῖται—εὐκαιρεῖ γιὰ τέτοιες δουλειές... Εἶδα καὶ τὰ πολλὰ δῶρα ποὺ ἔλαβες φέτος, «καὶ διάβαζες ὅσα διαβάζουνταν, ἔπαιζες ὅσα παίζουνταν καὶ... χρησιμοποιοῦσες ὅσα δὲν ἦταν οὔτε βιβλία οὔτε παιχνίδια» ὅπως τὸ ρολογάκι καὶ τὰ κραγιόνια. Ἀλλὰ πολλὰ σοῦ εἶπα. «Ἔτερον οὐδὲν» κι' ἐγώ. «Ταῦτα καὶ μένω, καὶ περιμένω»...

Λάκη, σοῦ ἀνανέωσα τὸ παλιὸ καὶ σοῦ ἐνέκρινα τὸ νέο. Χαίρω ποὺ ἐπιστρέφεις «ἐνθερμότερος παρὰ ποτέ», κι' ἐλπίζω, στὴ νέα σου διαμονή, ὅπου πολλὰ παιδιὰ θὰ γνωρίσῃς, νὰ φροντίσῃς καὶ γιὰ ξεσπάθωμα. Εὐχαριστῶ γιὰ ὅλα.

Πολὺ μ'εὐχαριστήσε τὸ πρῶτο σου γράμμα, ***Ἀδρατε*** (θὰ εἶδες τὴν ἔγκριση). Ἦταν βέβαια καιρός, ἀφοῦ ἔχεις πατέρα παλιὸ Διαπλασόπουλο καὶ μὲ διαβάζεις «ἀπὸ τότε ποὺ ἄρχισες νὰ νοιώθῃς τὸν ἑαυτό σου». Εὐχαριστῶ καὶ γιὰ τὴν ἀνανέωση. Ὥοτε τὸ φυλλάδιο θὰ ἐξακολουθήσῃ νἔρχεται στὄνομα τῆς μαμμᾶς, κι' αὐτὸ γιὰ νὰ μὴν ὑπάρχῃ «ζήτημα προτεραιότητος στὸ διάβασμά του μεταξὺ τοῦ ἀδελφοῦ σου καὶ σοῦ». Τί ὡραῖα. Εἶδα μὲ χαρὰ καὶ γιὰ τὶς καλὲς σπουδὲς ποὺ ἔκαμες κι' αὐτὲς ποὺ σκοπεύεις νὰ κάμῃς. Ὁ φίλος σου ***Β. Κ.*** εἶναι τώρα ἐσωτερικὸς στὴν ἐδῶ Σχολὴ Μεταξᾶ.

Καλὰ σοῦ εἶπε ἡ ἀδελφή σου, ***Μαϊμουδίτσα***: Ὅλα τὰ παιδιὰ μου ἐγὼ τὰ γιγαντῶ, καὶ τὰ μεγάλα, καὶ τὰ μικρὰ σὰν καὶ σένα. Μὴ διστάζῃς λοιπὸν νὰ μοῦ γράφῃς, καὶ μάλιστα νὰ ξέρῃς πὼς γιὰ τὴν ἡλικία σου γράφεις ὡραιότατα. Χαίρω ποὺ διαβάζεις μὲ τόση εὐχαρίστηση τὸ ἀνάγνωσμα τῆς Κυρὰ-Μάρθας καὶ τὶς «Ἱστορίες» τοῦ Ἀνανία, ποὺ τὶς βρίσκεις πιὸ ἀστεῖες καὶ ἀπ' ὅσο ὑποσχόταν ὁ τίτλος τους. Ναί, τώρα ποὺ εἶσαι μικρή, θὰ λέγεσαι ***Μαϊμουδίτσα***· ἄμα μεγαλώσῃς, θὰ πάρῃς τὸ ψευδώνυμο... ***Μαϊμού***.

Ἡ ***Μόνα Λίζα*** μοῦ γράφει «ἀλὰ ***Ἀδολάρ***», πὼς τρεῖς χαρὲς εἶχε κι' αὐτὴ ἀπὸ τὸ δο φυλλάδιο: κομμάτι της στὴ Σελίδα, μεγάλη ἀπάντηση στὴν Ἀλληλογραφία καὶ δυὸ Ἀσκήσεις της... Ἔ, τυχαίνει κομμιὰ φορὰ νἄρχουνται ὅλα μαζεμμένα, ἀλλὰ δὲν εἶναι πάντα ἔτσι. Χαίρω ποὺ οἱ νέες μου συνδρομήτριες στὸ σχολεῖο της εἶναι τόσο εὐχαριστημένες μαζί μου κι' ἐλπίζω νὰ ἐγγράψῃ κι' ἄλλες, μὲ τὴ βοήθειά τους, ἡ ***Μόνα Λίζα***. Ἡ Ἀρσινόη Ταμπακοπούλου, ἀδελφὴ τῆς Ἐλπίδας, εἶναι διακεκριμένη διδασκάλισσα καὶ συγγραφεὺς λαμπρῶν σχολικῶν βιβλίων.

Εἶδα, ***Γεώργιε Μεϊντανῆ***, πῶς ὁ φίλος σου σοῦ ἄνοιξε τὰ μάτια καὶ σ' ἔκαμε νὰ παίρνῃς τώρα ἕνα περιοδικὸ ποὺ σὲ ἱκανοποιεῖ, ἐνῶ μὲ τἄλλα ποὺ ἔπαιρνες πρῶτα ἔχανες τὴν ὥρα σου... Πολλά, ἀμέτρητα, δυστυχῶς, εἶναι τὰ παιδιὰ ποὺ δὲν μὲ γνωρίζουν, ὅπως δὲν μὲ γνώριζες καὶ σύ. Ἀλλὰ ὅ,τι ἔκαμε γιὰ σένα ὁ φίλος σου, κάνε τώρα καὶ σὺ στὰ παιδιὰ ποὺ γνωρίζεις καὶ δὲν μὲ γνωρίζουν... Τὸ γράμμα σου μοῦ ἄρεσε πολύ. Δὲν θὰ πάρῃς καὶ ψευδώνυμο νὰ μοῦ γράψῃς τακτικά;

Νομίζω, ***Δοξασμένο Ἀκρωτήρι***, πὼς ἡ προθεσμία τοῦ Πεντάθλου δὲν εἶναι μακρή. Προκηρύχθηκε στὸ 1ο φυλλάδιο τοῦ Ἰανουαρίου κι' ὥς τὸ τέλος Μαρτίου εἶναι τρεῖς σχεδὸν μῆνες. Δὲν ἀρκοῦν γιὰ νἀπαντήσῃ κανένας σὲ πέντε Ἀγωνίσματα; Τὸ δεκηγηματάκι τῆς παροιμίας μπορεῖ νὰ εἶναι κι' ὅπως λές, ἀλλὰ μπορεῖ νὰ εἶναι καὶ γιὰ ἕνα ὁπαιοδήποτε νυκτερινὸ «κάμωμα», στὰ σκοτεινά, ποὺ βλέποντάς το κανένας τὴν ἡμέρα, στὰ φῶς, θὰ ἴδῃ τὰ χάλια του καὶ θὰ γελάσῃ. Ἀσκήσεις ὄχι, δὲν μπορεῖς νὰ στείλῃς ξανασταλμένες καὶ μάλιστα δημοσιευμένες· πρέπει νὰ εἶναι ἀδημοσίευτες. Ἐπειδὴ ὅμως ἡ Συλλογή σου τοῦ 1940 ἔχει περισσότερες ἀπ' ὅσες χρειάζουνται, μπορεῖς νὰ πάρῃς ἀπ' αὐτὴν ὅσες Ἀσκήσεις θέλεις γιὰ τὸ Πένταθλο, μόνο νὰ μοῦ γράψῃς ποιές, γιὰ νὰ τὶς σβοῦσω ἀπὸ τὴ Συλλογή.

Ὁ καιρός, ***Ἀκρέτα***, θὰ διορθώθηκε τῶρα πιὰ κι' ἐκεῖ ὅπως ἐδῶ. Ἂς ἐλπίσουμε πὼς δὲν θἄχουμε ἄλλα χιόνια... Ἀσσόχαρτο ἔστειλα. Ὁ κ. Φαίδων σ' εὐχαριστεῖ. Ἡ ὑπ' ἀριθ. 94 Διπλὴ Ἀκροστιχὶς δὲν θἀκαρωθῇ, γιατὶ τὸ παρόραμα διορθώθηκε στὸ προηγούμενο. Τὸ ξαναλέω κι' ἐδῶ: «τὰ τρίτα γράμματα τῶν ζητουμένων ἀποτελοῦν νῆσον τοῦ Αἰγαίου».

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Ὡς σήμερα ἔλαβα καὶ τὰ ἑξῆς:

«Πόθος», «Χιόνι», «Τὸ γατάκι στὴν ἔδρα», «Ὁ βασιλεὺς καὶ ὁ χωρικός», «Χαρά», «Χιονίζει», «Τὰ καλὰ καὶ τὰ βάσανα τοῦ σχολείου», «Τὸ παλιό μου Ἀναγνωστικό», «Δειλινό», «Τὸ θεῶμα τοῦ Ἀη-Νικόλα», «Πατρίδα, σὰν τὸν ἥλιο σου...», «Νύχτα ἀγρύπνιας», «Χαρά» (ἄλλη), «Ἡ ζωὴ τ ν δυὸ γέρων», «Ἡ Κινεζούλα», «Χιόνι» (ἄλλο), «Χαρές».

Ἀπορρίπτονται: «Οἱ τρεῖς δρόμοι» ἢ «Τὸ θεῖον δραμα» χωρὶς ὄνομα. Ἄτεχνη διασκευὴ ἀπὸ γνωστὸ παραμύθι. Δὲν ἐξηγεῖ μὲ τί τρόπο κέρδισε τὸ κάθε ἕνα ἀπὸ τ' ἀδέλφια τὰ χρήματά του ὥστε νὰ δικαιολογῆται τὸ ὄνομα τοῦ δρόμου ποὺ πῆρε. Αὐτὸ τὸ θεῖον δραμα στὸ τέλος πολὺ θεατρικό.—«Οἱ δυὸ καρέκλες» τοῦ ***Δοξ. Ἀκρωτήρι***. Μιὰ καρέκλα σὲ τέτοιο σημεῖο σαρακοφαγωμένη ὥστε νὰ εἶναι γιὰ πέταμα, δὲν μπορεῖ νὰ ἔχῃ τὴν ὄψη καινούργιας. Ἐξ ἄλλου δὲν βλέπω τὸ ἠθικὸ συμπέρασμα ποὺ βγαίνει ἀπ' αὐτὸν τὸν μῦθο. «Στὴ Σκῶρο» τοῦ ***Κ. Μελέντη***. Μόνον τῶν συνδρομητῶν ποὺ ἔχουν ψευδώνυμο μπαίνουν κομμάτια στὴ Σ.Σ.Σ., ὁπωσδήποτε ὅμως αὐτὸ εἶναι ἕνα πρωτόλειο, χαριτωμένο βέβαια μὰ ἀκατάλληλο γιὰ δημοσίευση. —«Παιδάκια» τοῦ ***Ζείριου***. Πῶς μπορεῖ νὰ δημοσιευθῇ μὲς στὴν καρδιὰ τοῦ χειμῶνα ἕνα κομμάτι ποὺ ν' ἀρχίζῃ ἔτσι: «Ζέστη πολλή!» Θὰ σοῦ ἔλεγα νὰ τὸ ξαναστείλῃς τὸ καλοκαίρι, ἂν δὲν ἦταν τόσο μεγάλο, πολύλογο καὶ σὲ μερικὰ σημεῖα χωρὶς ἑνότητα. —«Ἡ ζωὴ ἑνὸς ρόδου» τοῦ ***Π. Ρ. Σ.*** Ὑπερβολικὸς λυρισμός, πολλὲς κοινοτυπίες. Τὸ ἴδιο θέμα σχεδὸν ἔχει τὸ κομμάτι τῆς ***Μ. Νέρετ*** ποὺ δημοσιεύσαμε προχθές, μὰ πόσο διαφορετικὰ ἀνεπτυγμένο!—«Ἡ μητέρα μου» τοῦ ***Χλωμὸ Φεγγάρι***. Τὸ κομμάτι αὐτὸ τὸ ἔχομε ξαναδημοσιεύσει. Ἡ ἐκλογὴ λοιπὸν ἦταν καλή, ἀλλὰ ἡ μετάφραση ὕστερεῖ πολύ.—«Ὁ χα-

μός τῶν δυὸ ἀρνιῶν» τοῦ *Δωδωναίου*. Πολὺ ἄτεχνο. Στεῖλε καλύτερα κανένα πεζὸ ποὺ εἶναι πιὸ ἁπλὸ καὶ εὔκολο στὸ γράφιμο. — «Ἡ πειθαρχία» τοῦ *Σιδ. Δουκός*. Πολὺ βαρὺ γιὰ τὴ Σ.Σ.Σ. Γλῶσσα ἀνώμαλη. — «Σκόρπιες σελίδες» τῆς *ΑΒΓ*. Πολὺ μεγάλο, χωρὶς κεντρικὴ ἰδέα καὶ χωρὶς ὁμαλὴ ἀνάπτυξη. Μπορεῖ νὰ χωριστῇ καὶ νὰ γίνῃ δυὸ ἢ τρία κομμάτια αὐτοτελῆ. — «Ἀπὸ τὴν ἀγροτικὴ ζωὴ» χωρὶς ὀπογραφή. Ἀρχίζει καλὰ μὰ ὕστερα ἀναπτύσσει ἕναν ἀταίριαστο καὶ πολὺ κοινότυπο λυρισμό. Ἂς ξανασταλῇ ἁπλούστερα γραμμένο ὅπως στὴν ἀρχή.

Ἔχω ὑπὸ κρίσιν μόνον τὰ κομμάτια ποὺ ἔλαβα μετὰ τὴν 1η Φεβρουαρίου.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Κανένα ψευδώνυμο δὲν ἐγκρίνεται, οὔτε ἀνανεώνεται, ἂν δὲν συναδεύεται ἀπὸ τὸ δικαίωμα, δρ. 10.— Τὰ ἐγκρινόμενα ἢ ἀνανεούμενα ἰσχύουν ἀς τὴν 30 Νοεμβρίου 1940. Ὅσα συναδεύονται ἀπὸ Α.ἀνήκουν σὲ ἀγόρια, καὶ ὅσα ἀπὸ Κ, σὲ κορίτσια.

Νέα Ψευδώνυμα : Φίλις, κ. (ΕΦ). Κέρβερος, ἁ. (ΣΑ). Λυκόφως, κ. (ΡΠ). Κάτια, κ. (ΚΣ). Χιονάτη, κ. (ΦΠ). Φλόγα, κ. (;;). Νησιωτοπούλα, κ. (ΠΓ). Ἱππότη Ρομπιστάν, ἁ. (ΙΨ). Ἐσμεράλδα, κ. (ΜΠ). Εὔθυμη Μικρούλα, κ. (ΒΠ).

Ἀνανεώσεις Ψευδωνύμων : Μασκότ, κ. Μυρτώ, κ. Ἀρκάς, ἁ. Ἐλβιάτης, ἁ. Μυρέλλα, κ. Μελέαγρος, ἁ. Ρεντιντίν, ἁ.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της : ***Εὔβοιοποῦλαν*** αὐτὸ τὸ ψευδώνυμο σοῦ ἐνέκρινα, χαίρω πολύ, γράφε μου') ***Μικρὴν Πριγκήπισσαν*** (ἔλαβα, εὐχαριστῶ· ἡ Ἀγγελία κάνει 6 δραχμὲς κι' ὄχι 5· εἶναι τὸ «ἐλάχιστον τίμημα»· δηλαδὴ κι' ἡ μικρότερη Ἀγγελία κάνει 6 δραχμές') ***Σκαθάρι*** (θὰ εἶδες βέβαια τὴν ἔγκρισή· λυσόχαρτο ἔστειλα κι' εὐχαριστῶ γιὰ τὴν ἀνανέωση') ***Μαῦρο Τριαντάφυλλο*** (αὐτὸ σοῦ ἐνέκρινα· τὸ εἶχες πρῶτο καὶ συμπέρανα πῶς αὐτὸ προτιμᾷς') ***Κούλαν Τσιτούρη*** (εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ τὴν ἀνανέωση καὶ τὸ ξεσπάθωμα· ἔστειλα τὰ φυλλάδια στὴ νέα μου φίλη') ***Ἔβερεστ*** (ἔλαβα κι' ἐξετέλεσα') ***Σούλαν Γκινέλλη*** (ἡ συνδρομὴ ποὺ ἐτελήρωσε ἡ θεία σου, ἔληξε τὴν 31 Μαΐου 1939· ὥστε χρωστᾷς ἀπὸ 1ης Ἰουνίου') ***Ἀηδόνι τῆς Τήνου*** (εὐχαριστῶ γιὰ τὰ καλὰ λόγια· σοῦ ἐνέκρινα τὸ ψευδώνυμο καὶ σοῦ ἔστειλα Ὁδηγὸ καὶ λυσόχαρτο· ἐλπίζω νὰ μοῦ γράψῃς συχνά') ***Εὐάγγελον Καραγεώργην*** (εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ τὸ ξεσπάθωμα· ἔστειλα στὴ νέα μου φίλη τὰ φυλλάδια ἐξ ἀρχῆς καὶ Ὁδηγὸ καὶ τώρα περιμένω νὰ μοῦ γράψῃ γιὰ ψευδώνυμο') ***Σιδερένιο Χέρι*** (χαίρω γιὰ τὴ δράση τοῦ Συλλόγου σας· ἡ φωτογραφία δὲν εἶναι γιὰ δημοσίευση, γιατὶ τὸ πρόσωπο εἶναι μικρὸ καὶ θαμπό· νὰ σοῦ τὴν ἐπιστρέψω δὲν μπορῶ, μόνο ἂν ἐρχόταν ἄνθρωπος νὰ τὴν πάρῃ') ***Δουλούδι τῶν Ἄλπεων*** (χαίρω ποὺ σοῦ ἄρεσε τὸ Πένταθλο· ἔ, βέβαια, τὰ Ἑξηντάχρονα θὰ γιορτασθοῦν καλύτερα τὴν ἄνοιξη, παρὰ ἂν γιορτάζουνταν φθινόπωρο ἢ χειμῶνα· ἔδωσα τὴν κάρτα σου στὸν κ. Φαίδωνα ποὺ σ' εὐχαριστεῖ πολύ') ***Ζωηρὸ Τριαντάφυλλο*** (λυσόχαρτο ἔστειλα· κόλλες διαγωνισμοῦ γιὰ τὸ Πένταθλο θὰ πάρῃς ἀπὸ τὸ χαρτοπωλεῖο, ἀπ' αὐτὲς ποὺ παίρνετε καὶ γιὰ τοὺς διαγωνισμοὺς τοῦ σχολείου') ***Λευκὴν Καμέλιαν, Ζακυνθινὴν Βαρκούλαν*** κτλ. κτλ.

ΠΡΟΣΟΧΗ: *Ἀπὸ 1ης Δεκεμβρίου ἡ συνδρομὴ τῆς «Διαπλάσεως» γιὰ τὸ ἐσωτερικὸ εἶναι δρ. 120.*

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 290ου Διαγωνισμοῦ Λύσεων. Αἱ λύσεις τοῦ φυλλαδίου τούτου δεκταὶ μέχρι τῆς 17 Ἀπριλίου 1940.

135. Συλλαβόγριφος

Πλανήτης, νόμισμα παλιό,
Ἀντωνυμία, μετοχή,
Ἂν μποῦνε ὅλα στὴ γραμμή,
Νὰ τὸ καλό μου τὸ σχολειό!

Κατακτητὴς

136. Μεταγραμματισμὸς

Εἶναι κάτι σιρογγυλό,
Ἕνα γράμμα του ἂν ἀλλάξῃ,
Ἕνα κάτασπρο πτηνό,
Ὅλο χάρη, θὰ πετάξῃ.

Συριανὸς

137. Μεταγραμματισμὸς

Εἶμαι πόλη ἑλληνική,
Ἕνα γράμμ' ἂν ἀλλαχτῇ,
Κάτι χρήσιμο θὰ βγῇ,
Ἀλλὰ πρόσεχε: τσιμπάει
Καὶ καμμιὰ φορὰ τρυπάει.

Χλωμὸ Φεγγάρι

138. Αἴνιγμα

Τί βλάκας τῶν βλακῶν
Τὸ ἀρσενικό μου!
Θεὰ τῶν τοκετῶν
Τὸ θηλυκό μου.

Ἄγις

139. Κλῖμαξ

Α — Ξ
Α — — Ξ
Α — — — Ξ
Α — — — — Ξ
Α — — — — — Ξ
Α — — — — — — Ξ
Α — — — — — — — Ξ

Κάθε παύλα ἀντιπροσωπεύει γράμμα. Καὶ ἀναγινώσκονται κατὰ σειρὰν ἐκ τῶν ἄνω: ζῶον, σχολικὸν ὄργανον, βίαιος ἄνθρωπος, ἄλλο ζῶον, καὶ ἄλλο ζῶον, ἀρχαῖος βασιλόπαις, τηρητὴς τῆς τάξεως.

Ἄγις

140. Κρυπτογραφικὸν

123456758	—Ὁμηρικὸς ἥρως.
23728	=Τιτάν.
34232	=Χορός.
45758	=Τῶν ἠθοποιῶν.
54658	=Πρέπει νὰ τηρῆται.
645658	=Φυτὸν ποὺ βάφει.
72458	=Πτηνόν.
865458	=Φθοροποιόν.

Χλωμὸ Φεγγάρι

141. Μαγικὴ Εἰκὼν ἄνευ εἰκόνος

— Ἄχ, Λέλα! τὸ ξεχάσαμε καὶ πῶς θὰ κάμουμε τὴ γιορτή;
— Ποιό, καλέ;
— Σοῦ τὸ εἶπα.

Ἄσπρο Κουνελάκι

142. Διπλῆ Ἀκροστιχὶς

Τὰ μὲν ἀρχικὰ τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν ἀρχαῖον βασιλέα, τὰ δὲ τρίτα γράμματα ἀρχαῖον φιλόσοφον:

1, Κάλυμμα στρατιωτικόν· 2, Μυθολογικὸν πλοῖον· 3, Εἶδος θεατρικοῦ ἔργου καὶ πόλις· 4, Μικρὰ διδακτικὴ ἱστορία· Ἐπίρρημα τρόπου· 6, Ὄρος τῆς Γραφῆς.

Κατακτητὴς

143, Φωνηεντόλιπον

λλλ-τ-βρ-βστζτ

Συριανὸς

144. Γρῖφος

ευευ		σπου
ευ		
ευ	τοῖχοι	βάζο
ευ		
ευ		πλάσι
ευευ		

Ἄσπρο Κουνελάκι

ΛΥΣΕΙΣ
τῶν Πνευμ. Ἀσκήσεων τοῦ φύλλ. 49.

591. Τήλεμος (Τί-λαιμός...) — 592. Τάγος—πάγος—μάγος. — 593. Ὄσσα-Ἄσος. —594. Τὸ σκοτάδι.—595.

Σ Η Μ
Η Ρ Ω Σ
Μ Ω Ρ Ο Σ
Σ Ο Λ Ω Ν
Σ Ω Τ Η Ρ
Ν Η Μ Α
Ρ Α Σ

596. Α
Α-ΓΗ-ΜΑ
Α-ΓΗ-ΣΙ-ΛΑ ΟΣ
ΜΑ-ΛΑ-ΓΑ
ΟΣ

597. Τὸ πτερωτὸν γράμμα εἶναι τὸ Τ. (Τυρταῖος, ΣΤάγειρα, Ἀσ-Τυάγης, Ἀρι-σ-Τοτέλης. Ἀρα-ρά-Τ). — 598. ΕΞΙΣ ΔΕΥΤΕΡΑ ΦΥΣΙΣ (ΕΙλως, ΕΥκλείδης, ΕΑρ, ΥΙός). — 599. Ἀμ-ἔπος, ἁμ' ἔργον. — 600. — *Ἔσο ἐγκρατὴς* (ες, ο, ἐν κράτει Σ).

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Μ' — 123]

Νηρέα, θερμὰ συλλυπητήρια. — Γκάλικ, Γαρδένια, ἀνταλλάσσουμε τετραδιάκια;

ΣΚΥΡΙΑΝΟΠΟΥΛΟ

[Μ' — 124]

Ἀποτελέσματα Δημοψηφίσματος : ΜΙΧΑΗΛ ΣΤΡΟΓΚΩΦ *(ψῆφοι 117)*. Γελαστὸς Ἀντιπλοίαρχος, *(102)*, Νεφερτίτι, *(64)*. Ἔπαινοι : ΣΚΥΡΙΑΝΟΠΟΥΛΟ, Λευκὴ Καμέλια, Στέλλα Βιολάντη.

Εὐχαριστοῦμεν θερμῶς ὑποστηρίξαντας.

«ΕΥΘΥΜΗ ΣΥΝΤΡΟΦΙΑ»

[Μ' — 125]

Ὑποκόμητα Σέσιλ, περιμένομε τὸ ΒΡΑΒΕΙΟ μας. Διαπλασόκοσμε : *Ἀναμείνατε* ! ! ! Καταργοῦμεν ἀντιπροσωπείας Δράμας, Θεσσαλονίκης, Πατρῶν.

«ΕΥΘΥΜΗ ΣΥΝΤΡΟΦΙΑ»

[Μ' — 126]

Πρωτομπαίνοντας στὴν κίνηση, ἀλληλογραφῶ μὲ τὴν μεγάλη τάξι. Ἰδιαιτέρως : Χλωμὸ Φεγγάρι, Μελέαγρο, Θλιμμένη Μελωδία, Τρισκατάρατο, Βαλεντῖνο, Ἔβερεστ, Ἀδολάρ, Ταρζάν. Γράψατε : Κυρίαν Νάντια Φωστηροπούλου, Φυλῆς 16Ξ, Ἀθῆναι.

Φίλις

[Μ' — 127]

[Μ — *23*] *γιὰ νὰ λάβουν ὅλοι παρατείνομεν ἕνα μῆνα.*

Νηρεὺς-Μορφεὺς

[Μ' — 128]

Εὐχαριστῶ θερμότατα ὅλα τὰ εὐγενικὰ διαπλασόπουλα· ἐς ποὺ τόσο πρόθυμα μοῦ ἔστειλαν τὸ τετραδιάκι τους. Περιμένω καὶ ἀπὸ τὰ ὑπόλοιπα, ἰδίως ἀπ' ὅσα ἐζήτησα καὶ δὲν μοῦ ἔστειλαν ἀκόμα. Δ/σις : [Μ' — 21].

Ταυρομάχος

[Μ' — 129]

Ταρζάν. . . Ἴσως ! ! Διαπλασόπουλα [Μ' — 46].

Τσάρος

[Μ' — 130]

Κόμη φὸν Σπέε, περιμένω γράμμα σου καὶ διεύθυνσί σου.

Ἐλβιάτης

[Μ' — 131]

Μπούλυ, θέλεις νὰ ἀλληλογραφήσουμε; γράψε μου τὴν διεύθυνσί σου..

Ἐλβιάτης

[Μ' — 132]

Τσάρεβιτς! Οἱ ἀποκαλύψεις σου ἀπέτυχαν ! ! Γνωρίζομεν, ὅτι : Τσάρεβιτς = Ἀρσὲν Λουπέν = Βασίλειος Ζαρούλιας ! ! Αὐτὰ γιὰ νὰ κλείσῃ τὸ στοματάκι σου ! ; !

«ΚΑΠΕΤΑΝΑΙΟΙ»

Τύποις Σεργιάδου